

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 17 marca 2016 r.

Powód J. P. wystąpił przeciwko pozwanym J. J. i G. J. z szeregiem pozwów zawierających żądanie zasądzenia, w postępowaniu nakazowym, określonych kwot pieniężnych z weksli. W niniejszej sprawie przedmiotem procesu były trzy takie pozwy.

Pozwem z dnia (...) (k. 2) powód żądał zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 198.357 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31.01.2013 r. oraz zasądzenia kosztów procesu w kwocie 6.097 zł.

W pozwie wskazano, że w dniu (...) powód udzielił pozwanemu szeregu pożyczek, w tym na kwotę 100.000 zł, którą przekazano w gotówce, a pozwana poręczyła tę pożyczkę. Na zabezpieczenie pożyczki został – w dniu (...) – wystawiony weksel in blanco z deklaracją wekslową, która upoważniała do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą kwocie wierzytelności wraz z odsetkami i innymi kosztami w razie niedotrzymania umówionego – na dzień (...) – terminu spłaty. Powód naprowadził, że pozwany nie zwrócił pożyczki, a po uzyskaniu informacji o pogorszeniu się sytuacji finansowej pozwanego, pismem z dnia (...) wezwał pozwanego do zwrotu wszystkich pożyczek wraz z odsetkami. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie z dniem (...). Dlatego też powód w dniu (...) wypełnił weksel na sumę objętą żądaniem pozwu (100.000 zł – suma pożyczki, 98.357 zł – odsetki ustawowe wyliczone za okres od (...) i pismem (...) zawiadomił pozwanych o wypełnieniu weksla oraz wezwał ich bezskutecznie – do jego wykupu.

Nakazem zapłaty z dnia (...) (k. 23) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Kolejnym pozwem z dnia (...) (k. 97) powód żądał zasądzenia od pozwanych, solidarnie, kwoty 195.303 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9.02.2013 r. oraz zasądzenie kosztów procesu w kwocie 6.059 zł.

Uzasadnienie pozwu było analogiczne jak w sprawie (...) i opierało się o dwa weksle gwarancyjne z deklaracjami wekslowymi, które zabezpieczały umowę pożyczki z dnia (...) z terminem płatności (...). Dochodzona kwota obejmowała kapitał w kwocie 100.000 zł i odsetki ustawowe za okres od dnia (...) w kwocie 95.303 zł.

Nakazem zapłaty z dnia (...) (k. 118) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Ostatnim pozwem z dnia (...) (k. 329) powód żądał zasądzenia od pozwanych, solidarnie, kwoty 180.242 zł z ustawowymi odsetkami od dnia (...) oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu w kwocie 5.871 zł.

Uzasadnienie pozwu było analogiczne jak w w/w sprawach i opierało się o weksel gwarancyjny z deklaracją wekslową, który zabezpieczał umowę pożyczki z dnia (...) z terminem płatności (...). Dochodzona kwota obejmowała kapitał w kwocie 100.000 zł i odsetki ustawowe za okres od (...) w kwocie 80.242 zł.

Nakazem zapłaty z dnia (...) (k. 349) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwani wnieśli (k. 28, 123, 354) zarzuty do powyższych nakazów zapłaty, zaskarżając je w całości i wnosząc o uchylenie wydanych nakazów oraz oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwani przyznali datę i fakt zaciągnięcia pożyczek u powoda, jak też ich zabezpieczenie weksłami gwarancyjnymi wystawionymi przez pozwanego, a poręczonymi przez pozwaną. Zarzucili natomiast, że spłacili już przedmiotowe pożyczki wraz z należnościami ubocznymi i to kilka lat temu, stąd weksle zostały nienależycie wypełnione. Pozwani nie przedstawili pokwitowań świadczących o zwrocie pożyczek, fakt ten zamierzali udowodnić zeznaniami świadków i stron oraz opinią biegłego z zakresu rachunkowości. Pozwani wskazali, że w okresie od (...) pozwany zawierał z powodem szereg (kilkadziesiąt) umów pożyczek poręczanych przez pozwaną, w tym jedną z nich w (...) Pomiędzy stronami były bardzo dobre relacje oparte na wzajemnym zaufaniu, stąd też kwestie pożyczek były „odformalizowane”,

a obrót gotówką odbywał się bez pokwitowań, zaś pożyczki sankcjonowano początkowo w sposób ustny oraz w oświadczeniach pozwanego i deklaracjach wekslowych. Pozwani dalej podnosili, że w dniu (...) – chcąc potwierdzić udzielone dotychczas przez powoda pożyczki – zawarli z powodem kolejną umowę pożyczki na kwotę 3.200.000 zł z oprocentowaniem 10% rocznie. Według pozwanych była to czynność prawna pozorna i chodziło w niej o określenie terminu spłaty dotychczas udzielonych pożyczek. Na (...) łączna kwota dotychczasowych pożyczek wynosi 2.500.000 zł. Stąd w umowie termin zwrotu pożyczki określili na (...) (następnie aneksowali go na (...)zaś kwotę tej „pozornej” pożyczki określili na 3.200.000 zł, gdyż zgodnym zamiarem stron miało być zabezpieczenie spłaty należnych odsetek. Pozwani podkreślili, że wszelkie pożyczki otrzymane od powoda spłacili z odsetkami, nie przeczyli, że niektóre z nich (nie wskazali które) z opóźnieniem, ale ostatecznie powód miał otrzymać kwoty wyższe niż suma należności głównych i odsetek. Pozwani podnieśli, że z uwagi na zaufanie jakim strony się darzyły, pozwany zwracając gotówkę nie żądał od powoda pokwitowań. Pozwany miał mieć pieniądze na spłatę pożyczek wypłacając je sobie z kasy należących do niego firm (...) i (...), a potem on osobiście lub jego syn M. albo jeden z pracowników zawozili je i wręczali powodowi.

Powód złożył (k. 207, 455) odpowiedź na zarzuty wnosząc o utrzymanie w mocy w całości wydanych w sprawie nakazów zapłaty.

Powód zaprzeczył, aby pozwany spłacił przedmiotowe pożyczki, zaprzeczył też pozostałym twierdzeniom zawartym w zarzutach. Podniósł, że nie było pomiędzy stronami „odformalizowania” relacji, zaufania, czy też braku wystawiania pokwitowań; wprost przeciwnie, udzielanie wszelkich pożyczek było sformalizowane przez zgodę pozwanej na każdą pożyczkę, poręczenie pożyczki, zabezpieczenie jej wekslem gwarancyjnym z deklaracją i pokwitowaniem odbioru pożyczki. Jeżeli udzielenie pożyczek było tak „sformalizowane”, to ich zwrot nie mógł być „odformalizowany”, tym bardziej, że pozwany jest doświadczonego przedsiębiorcą, a kwoty pożyczek były znaczne. Powód zarzucił, że nieprawdziwe jest twierdzenie pozwanych o „sankcjonowaniu” ustnych pożyczek „pozorną” pożyczką z dnia (...)Wszelkie pożyczki pomiędzy stronami były pisemne i w takiej sytuacji nie było potrzeby spisywania kolejnych pożyczek, tym bardziej, że jeśli miałyby one być „pozorna”, to powinna być zamiast poprzednich pożyczek, a nie jako kolejna, a ponadto pozwani powinni byli przy jej zawarciu domagać się zwrotu wystawionych wcześniej weksli. Powód przedłożył dokumenty mające potwierdzić fakt, że w latach (...) obracał dużą gotówką, a w okresie poprzedzającym datę (...)wybrał z banku ponad 3.000.000 zł, co miało uwiarygodnić jego twierdzenia. Powód przyznał, że pożyczka z (...)w kwocie 3.200.000 zł została przez pozwanych spłacona z większością odsetek (ok. 1.500.000 zł), stąd zwrócił pozwanym weksel zabezpieczający tą pożyczkę, a od odsetek zapłacił należny podatek. Powód nie wykluczał, że pozwany zwracając mu pożyczkę z (...)pieniądze wybierał ze swoich spółek, podkreślił jednak, że żadne inne pożyczki nie zostały mu przez pozwanych zwrócone, zaś pozwani chcą to samo, drugi raz, zaliczyć na poczet niespłaconych pożyczek. Powód wskazał też, że (...)pozwani przepisali swój majątek nieruchomości na dzieci, co jest przedmiotem odrębnego procesu ze skargi pauliańskiej ((...)).

Na wezwanie Sądu (k. 269) pozwani złożyli pismo przygotowawcze z dnia (...) (k. 272) zawierające odpisy dokumentów ze sprawy o sygn. (...) (w sprawie tej zwrócono pozew), które były wnioskowane jako dowody w zarzutach.

Powyższe sprawy zostały (k. 186 i 475) połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił co następuje:

W latach (...) pomiędzy powodem, a pozwanymi doszło do zawarcia(...) pożyczek na kwoty po 100.000 zł, które były zabezpieczone weksłami i poręczone przez pozwaną.

W dniu (...)powód udzielił pozwanym pożyczki w kwocie 100.000 zł przekazując ją w gotówce. Zawarcie umowy odbyło się za zgodą pozwanej (żony pozwanego), która udzieliła poręczenia. Na zabezpieczenie pożyczki pozwany wystawił w dniu (...) i wręczył powodowi weksel in blanco, poręczony na rewersie przez pozwaną, wraz z deklaracją wekslową, która upoważniała wierzyciela do wypełnienia weksla w każdym czasie, na sumę odpowiadającą kwocie wierzytelności wraz z odsetkami w razie niedotrzymania terminu spłaty (określonego na (...))po uprzednim wezwaniu dłużnika z 7. dniowym terminem płatności. Posiadacz weksla został upoważniony do opatrzenia weksla datą płatności wg. swego uznania oraz klauzulą „bez protestu”. Powód naliczał odsetki ustawowe od dnia (...)bo pożyczka nie została zwrócona

w terminie, a pismem z dnia (...). wezwał pozwanych do zwrotu wszystkich udzielonych wcześniej pożyczek wraz z odsetkami w łącznej kwocie 5.003.379,50 zł (w tym z pożyczek – 2.600.000 zł i odsetki ustawowe za okres (...)- 2.403.379,50 zł), w tym pożyczki z (...) Ponieważ pozwani nie dokonali zapłaty, to powód wypełnił weksel w dniu (...) na kwotę 198.357 zł stanowiącą sumę pożyczki (100.000 zł) i odsetki ustawowe za okres od (...) (98.357 zł), o czym zawiadomił pozwanych pismem z dnia (...) wzywając ich do wykupienia weksla w terminie 7 dni.

W dniu (...)powód udzielił pozwany jeszcze jednej pożyczki na kwotę 100.000 zł przekazując ją w gotówce. Umowa została zawarta za zgodą pozwanej, która udzieliła poręczenia za zobowiązanie męża do zwrotu pożyczki. Na zobowiązanie pożyczki pozwany wystawił w dniu (...)i wręczył powodowi(...) weksle in blanco poręczone na rewersie przez pozwaną wraz z deklaracją wekslową. Deklaracja upoważniała wierzyciela do wypełnienia weksla w każdym czasie, na sumę odpowiadającą kwocie wierzytelności wraz z odsetkami w razie niedotrzymania umówionego terminu spłaty (określonego na (...))po uprzednim wezwaniu dłużnika z 7. dniowym terminem płatności. Posiadacz weksli został upoważniony do opatrzenia weksli datą płatności według swego uznania oraz klauzulą „bez protestu”. Pozwany nie zwrócił pożyczki w umówionym terminie, a powód naliczył odsetki ustawowe od dnia (...)Pismem z dnia (...)powód wezwał pozwanych do zwrotu wszystkich udzielonych wcześniej pożyczek wraz z odsetkami, a ponieważ pozwani nie dokonali zapłaty, to powód – w dniu (...) – wypełnił jeden z posiadanych weksli na kwotę 195.303 zł stanowiący sumę udzielonej pożyczki (100.000 zł) i należnych od niej odsetek ustawowych za okres od (...) (95.303 zł), o czym zawiadomił pozwanych pismem z dnia (...)wzywając ich do wykupienia weksla w terminie 7 dni.

W dniu (...) powód udzielił pozwany pożyczki w kwocie 100.000 zł przekazując ją w gotówce. Zawarcie umowy odbyło się za zgodą pozwanej, która udzieliła poręczenia. Na zabezpieczenie pożyczki pozwany wystawił w dniu (...) i wręczył powodowi weksel in blanco, podpisany na awersie przez pozwaną, wraz z deklaracją wekslową. Deklaracja wekslowa upoważniała wierzyciela do wypełnienia weksla w każdym czasie, na sumę odpowiadającą kwocie wierzytelności wraz z odsetkami w razie niedotrzymania terminu spłaty (określonego na (...)), po uprzednim wezwaniu dłużnika z 7. dniowym terminem płatności. Posiadacz weksla został upoważniony do opatrzenia go datą płatności wg. swojego uznania oraz klauzulą „bez protestu”. Pozwany nie zwrócił pożyczki w umówionym terminie, a powód naliczył odsetki ustawowe od dnia (...)Pismem z dnia (...) powód wezwał pozwanych do zwrotu wszystkich udzielonych wcześniej pożyczek wraz z odsetkami, a ponieważ pozwani nie dokonali zapłaty, to powód – w dniu (...) – wypełnił weksel na kwotę 180.242 zł stanowiący sumę udzielonej pożyczki (100.000 zł) i naliczonych od niej odsetek ustawowych za okres od (...) (80.242 zł), o czym zawiadomił pozwanych pismem z dnia (...) wzywając ich do wykupienia weksla w terminie 7 dni.

(k. 519: zeznania powoda;

k. 550: zeznania pozwanej w części potwierdzającej fakt zawierania pożyczek;

k. 549: zeznania świadka M. J. (1) w części potwierdzające fakt zawierania pożyczek,

k. 8: weksel (...)

k. 9: deklaracja do weksla(...)

k. 10: potwierdzenie odbioru pożyczki (...)

k. 11-16: pismo powoda do pozwanych(...) z potwierdzeniem odbioru;

k. 21: wydruk z kalkulatora odsetek;

k. 17-20: pismo powoda do pozwanych (...) z dowodem nadania;

k. 103: weksel (...)

k. 104: deklaracja do w/w weksla;

- k. 105: potwierdzenie odbioru pożyczki(...)
- k. 106-111: pisma powoda do pozwanych (...) z potwierdzeniem odbioru;
- k. 112-115: pismo powoda do pozwanych (...)z potwierdzeniem nadania;
- k. 116: wydruk z kalkulatora odsetek;
- k. 335: weksel (...)
- k. 336: deklaracja do w/w weksla;
- k. 337: potwierdzenie odbioru pożyczki (...)
- k. 338-341: pisma powoda do pozwanych (...) z potwierdzeniem nadania;
- k. 344-346: pisma powoda do pozwanych (...)z potwierdzeniem nadania;
- k. 348: wydruk z kalkulatora o odsetek).

W dniu (...) została zawarta umowa pożyczki, mocą której powód pożyczył pozwanym kwotę 3.200.000 zł z oprocentowaniem wynoszącym 10% rocznie, a termin zwrotu pożyczki został ustalony na(...) Pozwana podpisała tę umowę. Termin zwrotu pożyczki aneksowano na dzień (...) przy czym aneks dotyczył także umowy pożyczki z dnia (...) Pożyczka ta została powodowi zwrócona wraz z odsetkami.

(k. 276: umowa pożyczki (...)

k. 277: aneks do w/w umowy pożyczki jak też do umowy z (...)

k. 519-520: zeznania powoda).

Pozwany wybrał ze swoich firm (...) i (...) różne kwoty i tak: w dniu (...)– 100.000 zł, w dniu (...) – 412.000 zł i 490.000 zł, w dniu (...) – 400.000 zł, (...) – 500.000 zł; (...)– 250.000 zł; (...) -250.000 zł; (...) – 150.000 zł; (...) – 200.000 zł; (...) – 150.000 zł; (...)– 300.000 zł; (...) – 300.000 zł; (...)– 100.000 zł; (...) - 200.000 zł; (...) – 150.000 zł; (...) – 153.000 zł; (...)– 150.000 zł; (...) – 150.000 zł; (...) – 500.000 zł; (...) – 600.000 zł; (...)– 50.000 zł; (...) – 100.000 zł; (...) – 100.000 zł; (...) – 100.000 zł; (...) – 300.000 zł; (...) – 300.000 zł; (...) – 100.000 zł; (...) – 500.000 zł; (...)– 200.000 zł; (...)– 300.000 zł; (...) – 120.000 zł; (...)– 230.000 zł; (...) – 150.000 zł; (...) – 50.000 zł; (...)– 300.000 zł.

(k. 278-312: dokumenty KW: potwierdzenia przelewów z firm (...) i (...)).

Powód posiadał środki finansowe w postaci gotówki na udzielenie pozwanym pożyczek. W latach (...)prowadził działalność gospodarczą w ramach (...)w T. i przeważającą część sprzedaży towarów (meble, artykuły tapicerskie) realizował w formie gotówkowej, głównie na rzecz odbiorców ukraińskich. W (...) zrealizował sprzedaż gotówkową na kwotę 26.762.803,59 zł. W październiku (...)otrzymał z tytułu sprzedaży gotówkowej kwotę 2.850.252,19 zł, a do banku wpłacił z tego 2.025.000 zł, zaś w listopadzie (...) sprzedał za gotówkę towary na kwotę 3.470.079,14 zł, z czego wpłacił do banku 1.630.000 zł. W okresie od (...)powód wybrał z banku (...) S.A. gotówkę w kwocie ponad 3.000.000 zł.

Pozwany zwrócił powodowi pożyczkę w kwocie 3.200.000 zł udzieloną w dniu(...)co nastąpiło w (...)wraz z większością – ok. 1.500.000 zł – należnych odsetek. Powód zapłacił (...) podatek dochodowy w kwocie 285.000 zł należny od uzyskanych od pozwanego odsetek. Na przełomie (...) pozwany zwrócił powodowi, tytułem reszty odsetek od tej pożyczki, kwotę ok. 700.000 zł, którą powód wykazał w zeznaniu podatkowym za (...) r. i zapłacił od tego dochodu podatek w kwocie 136.520,70 zł.

(k. 519-520: zeznania powoda;

k. 215-216: informacja z BŚ w J. z (...)

k. 217: zaświadczenie z BŚ w R. z (...)

k. 218: informacja z (...) z(...)

k. 219: pismo Biura (...) w R.;

k. 220-221: PIT powoda za(...) r. z dowodem wpłaty podatku;

k. 233: wyciąg z rachunku bankowego powoda w (...);

k. 234-236: zeznania podatkowe PIT powoda za (...)r. z potwierdzeniem zapłaty podatku).

W latach (...)pozwany wybierał z kasy swoich firm kwoty ok. 100.000 zł -200.000 zł, które to kwoty pracownicy pozwanego zawozili do powoda w kopertach lub reklamówkach. Były też takie sytuacje, że pieniądze z kasy przynoszono do gabinetu pozwanego, w którym był powód.

(k. 491-492: zeznania świadka A. J.;

k. 492-493: zeznania świadka W. Ł.;

k. 493-494: zeznania świadka E. T.;

k. 494: zeznania świadka E. R.;

k. 518: zeznania świadka M. D.;

k. 549-550: zeznania świadka M. J. (1);

k. 519-520: zeznania powoda).

Pozwani darowali – w marcu 2012 r. majątek nieruchomy swoim dzieciom. Powód wtoczył przeciwko dzieciom pozwanym proces o uznanie umów darowizny za bezskuteczne ((...)), a jego roszczenie zostało zabezpieczone postanowieniem SO w Rzeszowie z dnia (...)

(k. 253-258: odpis postanowienie SO w Rzeszowie (...)

k. 551: zeznania pozwanej).

Ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o dowody przytoczone w nawiasach przy poszczególnych fragmentach stanu faktycznego. Dowody z przytoczonych dokumentów zarówno urzędowych, jak i prywatnych nie były kwestionowane przez strony co do ich autentyczności, stąd też Sąd uznał je za wiarygodne i poczynił w oparciu o nie ustalenia faktyczne stosownie do dyspozycji art. 244 i 245 kpc. Dowody z osobowych źródeł dowodowych Sąd uznał za wiarygodne w części, w której są one zgodne ze sobą, jak i z treścią przywołanych dowodów z dokumentów, tworząc razem z nimi spójną, logicznie uzupełniającą się całość.

Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania pozwanego w charakterze strony (k. 586) albowiem pozwany nie stawiał się na wyznaczoną w tym celu rozprawę w dniu (...)pomimo wezwania pod tym rygorem (pozwany nie stawiał się zresztą na żadną z wyznaczonych rozpraw). Sąd uwzględnił wszystkie wnioski pozwanego o odroczenie poprzednich rozpraw, które były uzasadnione należytych (art. 214⁽¹⁾ § 1 kpc) usprawiedliwieniem nieobecności pozwanego. Przedłożone na ostatniej rozprawie przez pozwanego dokumenty (k. 581-583) nie spełniają wymogu z art. 214⁽¹⁾§ 1

kpc (nie pochodzą od lekarza sądowego), stąd nie mogły one uzasadniać wniosku o odroczenie rozprawy, w sytuacji gdy pozwany był już od niespełna tygodnia po leczeniu szpitalnym. Nadto, uczynione przez pełnomocnika pozwanego zastrzeżenie do protokołu – wobec braku skonkretyzowania – nie jest skuteczne (vide: S.A. w Gdańsku w wyroku z 10.01.1214 r., III AUa 687/13, Lex nr 1428019).

Sąd nie uwzględnił też wniosku pozwanych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości (k. 586). Ta decyzja procesowa Sądu nie została zakwestionowana przez pełnomocnika pozwanych w trybie art.162 kpc. Sąd nie uwzględnił tego wniosku dowodowego albowiem był on nieprzydatny do potwierdzenia tego, że konkretne kwoty, z tych konkretnych pożyczek zostały spłacone w konkretnym miejscu, formie i czasie. Wedle konsekwentnych w toku całego procesu twierdzeń pozwanych, część rozliczeń między stronami dokonywała się w sposób gotówkowy i to bez żadnych pokwitowań (potwierdziły to zeznania świadków). Nie było natomiast żadnych wskazań, co do konkretnego tytułu wpłat, a strony przez długi okres czasu pozostawały w złożonych relacjach biznesowych zawierając – w sumie kilkadziesiąt umów pożyczek. W takiej sytuacji zlecenie biegłemu szczegółowej analizy tych relacji, aby wykazać fakt spłaty tych trzech konkretnych pożyczek, jest pozbawione sensu. Teza dowodowa dotyczy odpowiedzi na pytanie, czy w okresie zbieżnym z datami wystawianych przez pozwanego dokumentów KW do majątku powoda wpływały lub były przez niego osobiście wpłacane na rachunki bankowe kwoty o wartości zbliżonej z dokumentów KW, jak i z zestawienia zaciągniętych pożyczek i dokonanych zwrotów. Tego rodzaju sformułowanie oznacza, że sami pozwani są przekonani o tym, że dowód taki nie może potwierdzić spłaty konkretnej kwoty z tytułu konkretnej pożyczki, w konkretnym miejscu, formie i czasie.

Sąd zważył co następuje:

Żądania pozwów zasługują na uwzględnienie, mają bowiem swoje oparcie w realiach sprawy oraz w art. 1, art. 103 i art. 30 prawa wekslowego, jak i art. 720 § 1 kc (umowa pożyczki) oraz art. 481 § 1 i 2 kc (odsetki ustawowe za opóźnienie).

Dołączone do pozwu weksle wraz z deklaracjami wekslowymi i potwierdzeniami odbioru pożyczek, potwierdzają fakt udzielenia przez powoda pozwanym pożyczek (poręczonych przez pozwaną – żonę pozwanego J. J.) w dniach (...) (dwie pożyczki) i (...) na kwoty po 100.000 zł każda. Faktów tych pozwani nie kwestionują.

Dług pieniężny ma charakter oddawczy (art. 454 § 1 kc) co oznacza, że to na pozwanych ciąży obowiązek udowodnienia (art. 6 kc) podniesionego przez nich zarzutu spłaty tych konkretnie pożyczek wraz z należnościami ubocznymi (odsetkami). Temu zadaniu pozwani nie sprościli.

W szczególności pozwani nie przedłożyli żadnych pokwitowań (art. 462 i 466 kc), które odnosiłyby się, czy to do tych konkretnie pożyczek objętych żądaniem pozwu, czy też do jakichkolwiek w ogóle pożyczek udzielonych przez powoda pozwanym. Tych pożyczek na kwoty po 100.000 zł było (...)w latach (...) (wszystkie zabezpieczone weksłami gwarancyjnymi), była też pożyczka na kwotę 3.200.000 zł z (...) (k. 276-277), którą – co niesporne – pozwany zwrócił wraz z odsetkami. Była jeszcze jakaś bliżej nieokreślona pożyczka z (...) (jest o niej mowa w aneksie z k. 277) oraz pożyczka w dolarach amerykańskich, o której zeznawał świadek M. J. (k. 550) i pozwana (k. 551). Pozwani w żadnej mierze nie wykazali aby umowa pożyczki z (...) była czynnością prawną pozorną. Trafnie (i logicznie) zauważył powód, że jeśli miałyby to być czynność prawna pozorna, to powinna ona być zamiast poprzednich (...) pożyczek, a nie jako kolejna pożyczka, a ponadto pozwani – przy jej zawarciu – powinni domagać się zwrotu weksli gwarancyjnych zabezpieczających poprzednie pożyczki. Elementarne zasady doświadczenia życiowego wykluczają możliwość, aby osoba z takim oświadczeniem biznesowym jak pozwany, tolerowała w praktyce tak daleko idącą asymetrię w stopniu sformalizowania wzajemnych stosunków z powodem. Powód udzielając pożyczek każdorazowo przecież wymagał sporządzenia szeregu dokumentów (pokwitowania, weksła, deklaracji, poręczenia, wezwania), natomiast pozwany miałby przekazywać na jego rzecz bardzo poważne sumy nie oczekując nic w zamian, a nawet nie dbając o to, aby kwoty te przypisać do konkretnych zobowiązań. Taka wersja zdarzeń, nakreślona przez pozwanych, jest całkowicie nieprawdopodobna i nie znalazła oparcia w zebranych materiale dowodowym.

Powód wskazał, że posiadał środki finansowe na udzielenie pozwanemu pożyczek, w tym pożyczki w kwocie 3.200.000 zł, jak też fakt zapłaty podatku dochodowego od odsetek od tej pożyczki. Faktem jest, że pozwany wybierał pieniądze

ze swoich spółek, z których – co potwierdzili świadkowie - zapewne zwrócił powodowi pożyczkę (...) z odsetkami. Nie ma natomiast podstaw faktycznych do przyjęcia, że pozwany zwrócił powodowi te konkretne pożyczki objęte żądaniem pozwu. Zeznania świadków powołanych przez pozwanego w żadnej mierze nie potwierdzają, że pozwany zwrócił powodowi (...) konkretne pożyczki. Wynika z nich jedynie, że strony miały szereg pożyczek gotówkowych oraz, że w latach (...) były przekazywane od pozwanego na rzecz powoda kwoty pieniężne. Zeznania te mogą co najwyżej potwierdzić niesporny zresztą fakt zwrotu pożyczki (...) z odsetkami (w sumie ponad 5.000.000 zł), nie zastąpią natomiast pokwitowań tych (...)konkretnie pożyczek. Fakty wskazane przez pozwaną G. J. (k. 550-551) o wybieraniu pieniędzy z Banku (...) i braniu kredytów na spłatę powoda, a następnie wpłacanie tych pieniędzy do kasy firmy pozwanego, po to, aby pozwany je wybierał (i przekazywał powodowi) to nowe fakty (nie było ich w zarzutach), które w żaden sposób nie zostały nawet uprawdopodobnione.

Reasumując, w sytuacji gdy pozwani nie spłacili w terminie żadnej z trzech pożyczek objętych niniejszą sprawą, powód – po bezskutecznym wezwaniu do zapłaty – miał pełne podstawy do wypełnienia weksli gwarancyjnych (i zrobił to prawidłowo) oraz do poinformowania pozwanych o tym fakcie i do wezwania ich do wykupu weksli. Żądanie pozwu ma więc pełne oparcie w stosunku podstawowym (umowa pożyczki) jak i w abstrakcyjnym zobowiązaniu wekslowym.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 496 kpc.